

sygn. akt IXKa 250/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015r. sprawy **T. P.**,

obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw,

na skutek apelacji wniesionej przez **obwinionego T. P.** od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu - Dobrzyniu z dnia 16 grudnia 2014r., sygn. akt VIIW 208/14

I. **uchyla** zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, umarza postępowanie;

II. na podstawie art. 118§2 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia kosztami postępowania za obie instancje **obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt IXKa 250/15

UZASADNIENIE

T. P. został obwiniony o to, że: w dniu 23 lutego 2013 roku o godz. 16.10 w F., gm. K., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h -

- tj. o wykroczenie z art. 92a kw

Sąd Rejonowy w Brodnicy VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu – Dobrzyniu na mocy wyroku z dnia 16 grudnia 2014r., sygn.. akt VIIW 208/14:

I. uznał obwinionego T. P. za winnego tego, że w dniu 23 lutego 2013 roku o godz. 16.10 na odcinku drogi K. – F., gm. K., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki H. nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h, tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na mocy art. 92a kw w zw. z art. 24§1 i §3 kw wymierzył mu karę 400,00 (czterystu) złotych grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) kwotę 40 (czterdziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 841,20 (ośmiuset czterdziestu jeden złotych dwudziestu groszy) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wydatków nieobjętych zryczałtowanymi wydatkami postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony zarzucając orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie pozwala na poczynienia takiego ustalenia,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i poczynienie przez Sąd dowolnych ustaleń z naruszeniem art. 5 kpk (in dubio pro reo), co dotyczy zeznań świadków Z. B. i Ł. W., którym Sąd dał wiarę w całości, pomimo że zeznania świadka W. złożone w formie pisemnej i załączone do wniosku o ukaranie stanowiły kopię zeznań świadka B., a jak zostało przyznane przez świadka W. w toku postępowania sądowego w trakcie czynności z udziałem obwinionego dokonywał kontroli kolejnego pojazdu mechanicznego, świadek B. składał sprzeczne i wykluczające się zeznania, m.in. twierdził, iż nie był prowadzony rejestr przeprowadzonych kontroli, a mimo to na rozprawie w dniu 13 października 2014 roku taki rejestr został okazany, obaj świadkowie twierdzili, iż potrafią posługiwać się urządzeniem pomiarowym I., a mimo to dokonali pomiaru z naruszeniem przepisów rozporządzenia,

b) art. 170§1, §2 i §5 kpk w zw. z art. 39§2 kpsw poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. S., pomimo iż przeprowadzenie takiego dowodu było w pełni uzasadnione i potrzebne dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, zwłaszcza w kontekście zeznań złożonych przez świadków B. i W.,

c) art. 117§2 zd. a kpk w zw. z art. 38§1 kpsw poprzez przeprowadzenie w dniu 13 października 2014 roku rozprawy, na której m.in. dokonano oględzin miejsca zdarzenia i odebrano zeznania od świadka B., pomimo że obwiniony pismem z dnia 2 września 2014 roku wniósł o nieprzeprowadzanie czynności procesowych bez jego obecności oraz wniósł o zmianę terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 13 października 2014 roku pismem nadanym w dniu 7 października 2014 roku,

d) art. 193§1 kpk w zw. z art. 42§1 kpsw poprzez przeprowadzenie przez Sąd z urzędu dowodu z pisma przedsiębiorstwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dotyczącego wpływu warunków atmosferycznych na urządzenie pomiarowe I., pomimo iż tego typu dowód powinien zostać przeprowadzony przez biegłego sądowego z zakresu mechaniki, wykonywania pomiarów i wpływu panujących warunków atmosferycznych na prawidłowość pomiaru,

3. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku (Dz.U.2007.225.1663) w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych (dalej: rozporządzenie), a to poprzez:

a) jego niewłaściwą wykładnię co do §10 ust. 1 pkt 1 i uznanie, że pomiar prędkości wykonany urządzeniem I. jest zgodny z wymogami rozporządzenia niezależnie od tego, czy urządzenie pomiarowe umożliwia identyfikację pojazdu którego prędkość jest mierzona, podczas gdy z §10 ust.1 pkt 1 wynika, że konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać identyfikację pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana,

b) jego niewłaściwą wykładnię co do §22 pkt 22 rozporządzenia określającego warunki użytkowania urządzenia pomiarowego i uznanie, że podstawą dla ustalenia wystąpienia znamienia czynu z art. 92a k.w. w postaci niezastosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym może być pomiar wykonany urządzeniem I. w temperaturze - 4 stopni Celsjusza (słownie: minus cztery stopnie), podczas gdy z §22 pkt 22 wynika, że temperatura otoczenia musi mieścić się w zakresie wartości od 0 stopni Celsjusza do + 50 stopni Celsjusza,

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427§1 kpk, art. 437 kpk, art. 438§1 pkt 1, 2 i 3 kpk w zw. z art. 109§2 kpsw obwiniony wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia przy uwzględnieniu zarzutów wskazanych w apelacji i uniewinnienie obwinionego od zarzuczonego mu czynu,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pismem z dnia 24 lutego 2015r. T. P. podtrzymując zarzuty i wnioski zawarte w apelacji, w przypadku ich nieuwzględnienia, wniósł na podstawie art. 104§1 pkt 7 kpsw w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpsw, w zw. z art. 45§1 kw o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie od zarzutów podniesionych przez obwinionego we wniesionej apelacji zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kpw umorzyć.

Wyjść należy od tego, że niezasadnie obwiniony wywodzi, że materiał sprawy –niewłaściwie oceniony przez sąd meriti - nie dostarczył dowodów jego winy w zakresie zarzucanego mu czynu. Pisemne motywy wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, a więc jest bezstronna, nie narusza reguł swobodnej oceny i jest też zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ani nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Stanowisko skarżącego zaprezentowane w apelacji jest wyłącznie polemiczne. Obwiniony nie przytoczył skutecznych argumentów poddających w wątpliwość prawidłowość oceny dowodów.

Natomiast w trakcie analizy akt sprawy pod kątem wniosku podniesionego we wspomnianym wyżej piśmie obwinionego z dnia 24 lutego 2015r., Sąd Okręgowy, podzielając zarzut skarżącego dopatrywał się przesłanki, która skutkować musiała uchyleniem zaskarżonego orzeczenia oraz umorzeniem postępowania.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem jednoznacznie, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu o popełnienie którego obwiniony został T. P.. Kwestia przedawnienia orzekania na gruncie prawa wykroczeń została uregulowana w art. 45 kw. Zgodnie z dyspozycją §1 wspomnianego przepisu, karalność wykroczenia ustaje zawsze po upływie roku od momentu jego popełnienia, natomiast wyjątkowo – to jest w sytuacji gdy w okresie tym wszczęto postępowanie – ustaje ona z upływem dwóch lat od popełnienia czynu. Przez wszczęcie postępowania, o którym mowa w tym przepisie, należy zaś rozumieć nie samo złożenie wniosku o ukaranie, lecz podjęcie przez Prezesa sądu – w formie zarządzenia – decyzji o wszczęciu postępowania, na podstawie art. 59§2 kpw.

T. P. został obwiniony o to, że w dniu 23 lutego 2013r. o godz. 16.10 w miejscowości F. gm. K., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki H. o nr rej (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h. W myśl określonej w art. 4§1 kw reguły wskazującej sposób ustalania czasu popełnienia wykroczenia, termin od którego należy liczyć bieg przedawnienia karalności czynu to dzień 23 lutego 2013r. Z akt sprawy wynika, że zarządzenie o wszczęciu postępowania w sprawie wyżej wymienionego wykroczenia wydane zostało w ciągu roku od tej daty (k. 1 akt). Uprawnienie do orzekania w sprawie zarzucanego T. P. wykroczenia – w tym także przez sąd II instancji na etapie postępowania odwoławczego – wygasło więc w dniu 23 lutego 2015r.

Bezspornym był zatem fakt, że w dniu 19 maja 2015r., a więc w momencie wyrokowania przez sąd odwoławczy doszło już do przedawnienia czynu, o którego popełnienie obwiniony został T. P..

Przedawnienie karalności jako bezwzględna negatywna przesłanka procesowa – w myśl art. 5§1 pkt. 4 kpw – skutkuje zaś wyłączeniem dopuszczalności prowadzenia postępowania w sprawie o wykroczenie i oznacza zakaz jego wszczęcia, czy odpowiednio, konieczność umorzenia postępowania już wcześniej wszczętego. Sąd odwoławczy jest zobowiązany z urzędu uwzględniać w każdym stadium postępowania tego rodzaju okoliczności (art. 62§1 kpw). Stwierdzenie upływu terminu przedawnienia po wydaniu wyroku w I instancji i po złożeniu odwołania, powinno więc zawsze prowadzić do umorzenia postępowania (tak też T. Grzegorzczak, komentarz do art. 5 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC 2005, wyd. III) – chyba, że sąd (także odwoławczy) uznałby, że zebrany materiał dowodowy jest wyczerpujący i implikuje konieczność uniewinnienia obwinionego.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu Rejonowego nie mógł się ostać. Sąd Okręgowy, przychyłając się do końcowego wniosku obwinionego, uchylił zatem zaskarżone rozstrzygnięcie i jednocześnie – mając na uwadze fakt, że

zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do uniewinnienia obwinionego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia, albo braku winy (zob. postanowienie SN z dnia 02.07.2002r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407) – na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw – umorzył postępowanie w niniejszej sprawie.

Kosztami postępowania, na podstawie art. 118§2 kpw, sąd odwoławczy obciążył Skarb Państwa.